

Aşk'ın Mızrabı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2015

Kolladığım satırlarda yüklü olsa da tüm sitemim vazgeçilmezim ne ise arkasındayım. Biraz muğlâk olsa ve alabildiğine kıymete binmiş uzağında duramadığım bir duygu sarmalı hükmeden Tanrı'nın yaratısındaki o gizem kadar her daim şükrettiğim.

Tümseklerde takılı kaldığım anlarım var herkes gibi ve sanrılarım var ben çepeçevre kodlarken her birini bilinmedik bir öğretinin tecellisinde muhafaza ettiğim.

Garip ve yanılığ yüklü akabinde yenilgi.

Bazen mızrap bildiğim yürek sesim belki de içimdeki aşkı ateşleyen. Oysa ne muhalifimdir hem de oldum olası bu yüzden kolay değil saptığım yoldan geri durmak ya da her an yeni bir yörünge belirlemek. Tezat bir seçim sarnıcı farkındalığımı asla yitirmediğim ve zaman zaman içinde düştüğüm o yanılığ inanmak gibi asılsız gözüксе de her seferinde başımı duvarlara vurduğum koca bir hayal kırıklığı benim çocuk yanımda saklı o sefil ve görünmez masumiyet kadar kolayca incinen.

Öğelerin tasarrufunda değilim ilk günden bu yana bu yüzden pek çok imgeye aidim en az bana ait olan o hayal yüklü torbam kadar bir cebimde sevgi yüklü kutum açıp açıp boşaltsam da tükenmeyen gizli bir kaynak temelinde saklı tüm yalıtılmışlığımıza rağmen.

Türevini algılayamadığım bir mizaç belki de daldan dala yürektekenden yüreğe konan kaygı bile gütmenden sadece sevip bağlanan. Gülmek olası en az ağlamak kadar bu bağlamda hiçbir sınırlama ile iştiğal etmiyorum tüm işgal edilmişliğime rağmen.

Gök kubbenin çok uzağında saklı olsa da evrim yüklü geçmişi insanoğlunun patavatsızca sayıp sövüyorum yine sakil benliğime nasıl olur da bu saflığımı yitirmedim, diye. Aptalca gelse de kulağa içimdeki yaşama aşkını tetiklemede tüm o yanıtılmışlığım ve her çöküşte dipdiri bir benlikle yeni bir ben'e doğmak hiçbir şey olmamışçasına. Ne gam...

Ne de eğreti bir biblo büfenin camında gizli belki de o toz konduramadığım insan sevgim beni bene yakın kılan ne de olsa her darbe yeni bir kimlik ile kavuşulası bir aşkın nirengi noktasında çalışıyor ve çaldırıyor muğlâk yetilerle donatılmış evrenin kaygan zemininde telaşlı bir varoluşa meyletmişken.

Tüm hakkaniyet yüklü edimler ve asılsız ihbarlar kadar çetrefilli olsa da varlığımızın teminatı biz varlığımızı yokluğa hibe edip uzanıyoruz sonsuzluğa bilsek de hiçlik ile iştiğal eden garip canlılar olduğumuzu.

Pek çok duygunun yitip gittiği ve tahammül gücünü zorlayan hatalar ile dolu iken mazi nasıl oluyor da hala ümit besleyip inanmaya devam ediyoruz öncelikle kendi yalanlarımıza ve inanmak istediğimiz her kim ise yine toz konduramazken bu da Hakkın rahmetinin tecellisi aşk ile yoğrulurken ve evrimini henüz tamamlayamamış bir sistemin donatısına haiz olmaya çalışıp da yeniden dirilmek kadar akıl dışı diğer yandan oldukça olası. Varlık nasıl vazgeçilmezimiz ise aşk ve inanç da doğru orantılı bir seyir ile mümkün kılmaya devam etmekte evrenin kalbi her birimizde ayrı bir ahenkle atarken ve yola devam ederken aldığımız tüm yenilgiye rağmen.

Yeniden doğuşum mucizesi olup biten ve Tanrı'nın koruyup kolladığı ve kodladığı biz insanoğlu esefle kınasak da birbirimizi ve aşkın tecellisi biz her ne kadar tüm olumsuzlukları baş tacı etsek de. İşin sırrı mı? Sadece sevmek üstelik hiçbir gerekçe göstermeden ve asaletini korumak o yüce duygunun tanımsız ve asılsız olsak da zaman zaman bu değil mi aşk'ın mızrabı çalmaktan alıkoyamadığımız aynı şarkıyı dinlemekten usanmazken eş güdümlü seyri sonsuzluğa meyletmişken bir kez.

Gün batımı rakeden yoksunluğun külliye o sancılı girizgâhındaki tek bilinmez olsa keşke.

Vasıfların vasıfsız sıradanlığında devinen ruhların göreceli yoksunluğu aslında nail olup da haz etmezken belki de doyasıya arzulayıp yakınından bile geçmediğimiz.

İşgal edilen ya da iştil edilmiş bir ruh mu tüm kayıtsızlığınız ile sığınırken öksüz bir serçenin kırık kanatlarındaki o hazin yüklü sefillik kadar göze batan. İfşa edilesi belki de ifa edilesi yine de anlam yükleyemezken o kırılmanın naif duyumundaki gizem yüklü söylenceler kadar bertaraf edemezken.

Mutsuzluğun bir günah olduğuna yeni yeni vakıfım ve hüznün asaleti yadsınırken. Mesele mutlandıran bir dokunuş mu malik olduğumuz maddiyat mı manevi yoksunluğumuzu göz ardı edip. Koşullanmak kadar yüksek bir rakım insan soyunun birliktelikle hükmettiği ya da hükümlerliği koşulların ve yetkili mercilerin bu bağlamda yalnız bir ruh ötelenebilmekte ölesiye örselenirken. Bağımsız haritalardaki bir nokta mısınız yoksa bir işaretten ibaret ya da bir imge mi yalnızın yoksun kılındığı belki de yokluğun hakir görüldüğü.

Anlamak ya da anlaşılacak iç içe geçmiş bir evrim süreci kadar bitimsiz siz iddia ederken ve karşı gelirken evren sonuçta adisyona eklenen bir hane ödediğiniz bedeller neyin karşılığı olduğunu bilmeden üstelik.

Kırık bir hazne altı üstü ve paramparça bir benlik can kırıklığının hayal kırıklığından bile öne geçtiği.

Ciltlere sığmazken cümlelerin gölgesinde siz sadece sığınırken önce Tanrı'ya sonra yine ve sadece Tanrı'ya zira haricinde kimse kabul etmemekte mutsuz ve yorgun bir ruhu ve biçilen ne ise yüzü suyuna

hürmeten karşı duramadığınız o yoğun aktarım zihnini ve ruhunu çökertildiği.

Telaşla uçan kuş sürüleri, bir oradan bir buraya seğirten insan kitleleri ve hüznü bir yakarıyla elinizi uzattığınız ve gözden irak bir ömrün gönle yüklediği hele ki o koyulan düşsel hacmi iken benliğin tek dayanağı uğursuz karabasanlar kadar yine dönüp dolaşıp geldiğiniz aynı nokta bir edimden ziyade bir zorunluluk ve kaskatı bir bedenini ayrı düştüğü o muğlak ruh huzursuzluğunun durağında mutluluğa gebe bir düşün özleminde tüm izafi sancısı hayat denen kıyısı.

Yazarın dem vurduğu gibi;”sadece acı büyütür bizi, acının göğsünde bekleyen sıkıntı, tıpkı eski kahramanların torunları gibi bir simgeye benzer.”